

[Orașul privit de jos]

Radu Florea
22 februarie 2010

Sunt din ce în ce mai puține zilele frumoase în București. De altfel, în acest oraș înecat în praf și gaze de eșapament (vara), noroi și bălți (iarna) e puțin probabil ca o zi să fie plăcută dacă nu e măcar însorită. Mizeria asta patologică, zilnică, scârboasă - e mai urâtă și mai apăsătoare sub un cer înnorat. Când plouă, indiferent că e o ploaie torențială sau mocănească, orașul este blocat din cauza traficului iar circulația devine imposibilă. Dacă nu plouă, îți croiești cu greu loc printre miile de automobile parcate pe trotuare sau chiar în mijlocul străzilor.

Lipsesc grădinile, copacii se usucă sau sunt tăiați, florile au miros de benzină. Bulevardele sunt cenușii, străzile seamănă unele cu celelalte, oamenii se îmbracă în bleumarin sau negru. În plus, în mijlocul zilei - când se presupune că oamenii sunt la muncă - centrul metropolei este aglomerat și pestriț, o forfotă fără început și sfârșit ce se încheie abia după ora 21. Atunci când ar fi trebuit să înceapă, de fapt.

Bucureștenii nu au vocația - și nici obiceiul - de a socializa. Vara, terasele sunt deschise pe marginea bulevardelor - ascunse privirilor, chiar dacă sunt înțesate cu oameni. Numeroasele mall-uri sunt preferate plimbărilor. Puținele străzi autentice, cu case vechi și elegante - sunt fie pustii, fie sugrumate de șantiere. Spre deosebire de alte orașe din Balcani, în București nu există "street food" - mâncarea de pe stradă. În câteva intersecții aglomerate întâlnești doar veșnicul kebab, dezgustător și impersonal, același peste tot.

În București, ideea de liniște este inexistentă. Oriunde te-ai afla - în casă, în parc, la birou, pe stradă, într-un adăpost antiatomic - un zumzet continuu și persistent îți macină creierul și buna dispoziție. Zia și noaptea. Este zgomotul agitației permanente, al lipsei de identitate, al trecerii timpului.

Într-un astfel de oraș, lipsit de farmec și fără personalitate, e ușor și convenabil să fii pesimist. Nu sunt soluții, nimeni nu face nimic: funcționarii primăriei sunt incompetenți, primarii sunt ocupați cu politica, taximetriștii sunt plictisiți, comercianții n-au chef de nimic. Peste tot plutește un aer de indiferență și disperare tăcută.

Un singur loc a rămas la fel, ferit de toate intemperiiile urbane contemporane. Acest loc este **acasă**.